

Одлука којом се смјењује г. Зоран Ђерић са функције министра унутрашњих послова Републике Српске

– радни превод –

Број: 222/04

Користећи се овлашћењима која су Високом представнику дата у члану V Анекса 10. (Споразум о имплементацији цивилног дијела Мировног уговора) Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини, према којем је Високи представник коначни ауторитет у земљи у погледу тумачења горе наведеног Споразума о имплементацији цивилног дијела Мировног уговора; и посебно узевши у обзир члан II 1. (д) истог Споразума према којем Високи представник “помаже, када оцијени да је то неопходно, у рјешавању свих проблема који се појаве у вези са имплементацијом цивилног дијела Мировног уговора”;

Позивајући се на став XI.2 Закључака Конференције за имплементацију мира одржане у Бону 9. и 10. децембра 1997. године, у којем је Савјет за имплементацију мира поздравио намјеру Високог представника да искористи свој коначни ауторитет у земљи у вези са тумачењем Споразума о имплементацији цивилног дијела Мировног уговора, како би помогао у изналажењу рјешења за проблеме у складу са горе наведеним “доношењем обавезујућих одлука, када оцијени да је то неопходно”, о одређеним питањима, укључујући и (према тачки (ц) става XI .2) “мјере којима се обезбјеђује имплементација Мировног споразума на цијелој територији Босне и Херцеговине и њених ентитета”, које “могу укључивати предузимање мјера против лица која обављају јавне функције”;

Констатујући да је у ставу X. 4 Анекса Декларације Савјета за

имплементацију мира сачињеној у Мадриду 16. децембра 1998. године наведено да Савјет потврђује како се челницима којима Високи представник забрани обављање јавних функција “може такође забранити да се до даљег кандидују на изборима и да обављају било коју другу изборну или именовану функцију и заузимају функцију у политичкој странци”;

Водећи рачуна о чињеници да процес имплементације мира, који се наставља под окриљем Општег оквирног споразума за мир, још увијек није завршен;

Водећи рачуна даље о чињеници да је потребно да се заврши мировни процес да би се успоставило стабилно политичко и безбједоносно окружење у Босни и Херцеговини повољно за, између осталог, темељну економску реформу и повратак избјеглица и расељених лица;

Присјећајући се да у складу са чланом II, став 8. Устава Босне и Херцеговине, сви надлежни органи власти у Босни и Херцеговини имају обавезу да сарађују са и обезбиједе неограничен приступ Међународном кривичном суду за бившу Југославију и даље посебно имају обавезу да поступају у складу са налозима издатим у складу са чланом 29. Статута Међународног кривичног суда;

Узимајући у обзир све одговарајуће резолуције Савјета безбједности Уједињених нација, а посебно Резолуцију број 1503 од 28. августа 2003. године и Резолуцију број 1534 од 26. марта 2004. године у којима је Савјет безбједности позвао све државе, посебно Србију и Црну Гору, Хрватску и Босну и Херцеговину и Републику Српску у Босни и Херцеговини, да интензивирају сарадњу и пруже сву помоћ Међународном суду, посебно да се Радован Караџић и Ратко Младић (...) и сви други оптужени доведу пред Међународни суд;

Констатујући да неуспјех Босне и Херцеговине да испуни своје међународне обавезе према Међународном кривичном суду за бившу Југославију све више представља препреку интеграцији Босне и

Херцеговине у Европу;

Констатујући даље, илустрације ради, да је Комунике са самита у Истанбулу издат 28. јуна 2004. године у којем су шефови држава и влада учесница на састанку Сјеверноатлантског савјета изразили своју забринутост због тога што Босна и Херцеговина, а посебно опструктивни елементи у Републици Српској, није испунила своје обавезе да у потпуности сарађује са Међународним кривичним судом за бившу Југославију, укључујући хапшење и пренос у надлежност Међународног суда оптужених за ратне злочине, што је основни услов да држава буде примљена у Партнерство за мир;

Присјећајући се да је Управни одбор Савјета за имплементацију мира на састанку одржаном у Сарајеву 25. јуна 2004. године констатовао да Република Српска у периоду од девет година од потписивања Дејтонског споразума није успјела да пронађе или ухапси чак ни једно лице оптужено за ратне злочине и нагласио да Република Српска, ентитет у оквиру Босне и Херцеговине загарантован Дејтонским споразумом, не испуњава кључну обавезу из Дејтонског споразума и међународног права, за шта се одговарајући појединци и институције морају сматрати одговорним;

Свјесни потребе да се успостави правилна равнотежа између добробити за јавност и права појединаца;

Из разлога који су овдје наведени Високи представник доноси слиједећу:

одлуку

којом се смјењује г. Зоран Ђерић са функције министра унутрашњих послова Републике Српске и којом му се забрањује:

1. Обављање било које функције у органима за провођење закона или извршне јавне функције;
2. Обављање било које функције у министарствима унутрашњих послова или еквиваленту;

уколико или све дотле док га Високи представник накнадном одлуком евентуално изричито не овласти да исте обавља или да се кандидује.

Осим тога додатно искључење Зорана Ђерића у складу са чланом 20.9 А Изборног закона Босне и Херцеговине (Службени гласник Босне и Херцеговине, број 23/01, 7/02, 9/02, 20/02, 25/02, 4/04 и 20/04) престаје да важи 31. децембра 2004. године.

Одмах му престају сва права на накнаде односно привилегије или статус који произилазе из функције министра унутрашњих послова.

Ова Одлука ступа на снагу одмах и неће захтијевати предузимање додатних процедуралних мјера.

Г. Ђерић мора одмах да напусти своју канцеларију.

Ова Одлука се одмах објављује у “Службеном гласнику Републике Српске”.

РАЗЛОЗИ ЗА СМЈЕЊИВАЊЕ

Босна и Херцеговина очигледно није успјела у испуњавању своје међународне обавезе у погледу окончања неспорно најтужнијег поглавља своје историје. Босна и Херцеговина је доживјела упечатљив и флагрантан неуспјех да на територији Републике Српске ухапси и преда у руке правде одређен број лица оптужених према члану 19. Статута Међународног кривичног суда за бившу Југославију.

Наведени неуспјех се није могао догодити без активне помоћи од стране појединаца и ентитета, или заправо без опште културе како отвореног тако и тајног саучесништва и шутње која влада у једном од ентитета Босне и Херцеговине гдје се вјерује да су та лица пронашла уточиште. тј. у Републици Српској.

Упркос Уставом утврђеној дужности Републике Српске да у потпуности сарађује са Међународним кривичним судом за бившу Југославију – која је додатно потврђена резолуцијама Савјета

безбједности Уједињених нација како је горе наведено – оптужена лица су и даље на слободи у Републици Српској, а добивала су и још увијек добивају помоћ у избјегавању правде од појединаца на одговорним положајима и од институција државног и политичког карактера. Чињеница да такво стање траје већ девет година од краја рата, а да органи власти Републике Српске нису ухапсили нити једног ратног злочинца на територији Републике Српске, извор је озбиљне и сталне забринутости не само за становништво Босне и Херцеговине, него и међународну заједницу у цјелини.

Г. Ђерић обавља функцију министра унутрашњих послова Републике Српске.

Према члану 6. Закона о унутрашњим пословима Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, 48/03), одговорности и активности полиције на територији Републике Српске директно врши Министарство унутрашњих послова Републике Српске. Према члану 9. истог закона, Министарством унутрашњих послова руководи министар унутрашњих послова.

Од када је он именован за министра унутрашњих послова, надлежни органи за провођење закона Републике Српске нису ухапсили ни једно лице оптужено по члану 19. Статута Међународног кривичног суда за бившу Југославију па тако лица која је овај суд оптужио могу да измичу правди.

Г. Ђерић, који има јасну одговорност по основу функције за овај неуспјех, није надгледао и управљао Министарством и обављао своје задатке у својству министра унутрашњих послова онако како се то очекује од носиоца те функције и није обезбиједио да Министарство унутрашњих Републике Српске испуни обавезе које има према Уставу Босне и Херцеговине. Његов неуспјех је додатно спријечио Босну и Херцеговину да у потпуности испуни своје међународне обавезе да сарађује са Међународним кривичним судом за бившу Југославију.

Г. Ђерић, као министар унутрашњих послова, мора да буде

одговоран за политику, одлуке, радње или пропусте органа за провођење закона у надлежности Министарства унутрашњих послова.

Г. Ћерић је, у тој мјери, опструисао процес провођења мира и мора да буде смијењен са јавне функције.

Сарајево,
2004.

30.

јуни

Педи Ешдаун

Високи представник